

Byla C-95/24 [Khuzdar]¹**Prašymas priimti prejudicinį sprendimą****Gavimo data:**

2024 m. vasario 6 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Corte di appello di Napoli (Italija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2024 m. vasario 6 d.

Baudžiamoji byla prieš:

ATAU

NUTARTIS,

kuria Europos Sąjungos Teisingumo Teismui pateikiamas prejudicinis klausimas dėl Sąjungos institucijų aktų galiojimo ir aiškinimo (Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnis)

Corte di Appello di Napoli (Neapolio apeliacinis teismas), *ope legis* specializuota prevencinių priemonių kolegija <...>

<...>

remiantis gautu Europos arešto orderiu, išduotu Slovakijos Respublikos, pagal Įstatymą Nr. 69/05 iškeltaje byloje prieš:

ATAU, <...>

atsižvelgdamas į 2015 m. spalio 5 d. Dunaiska Stredos apylinkės teismo (Slovakija) išduotą Europos arešto orderį dėl prašomam perduoti asmeniui vykdytino 2010 m. rugpjūčio 23 d. Slovakijoje priimto apkaltinamojo nuosprendžio baudžiamajoje byloje Nr. 3T/219/2009, neatšaukiamo nuo 2010 m. rugsėjo 7 d., kuriuo jam skirta penkerių metų laisvės atėmimo bausmė ir kuris visas dar turi būti įvykdytas;

<...> [nacionalinis procesas]

¹ Šios bylos pavadinimas išgalvotas. Jis neatitinka jokios bylos šalies tikrojo vardo, pavardės ar pavadinimo.

PAŽYMI

1. Bylos faktinės aplinkybės

Valstybė narė Slovakijos Respublika išdavė 2015 m. spalio 5 d. Europos arešto orderį, siekdama, kad prašomam perduoti asmeniui ATAU (dar žinomas kaip ATAU) būtų įvykdyta 2010 m. rugpjūčio 23 d. Dunaiska Stredos (Slovakija) apylinkės teismo apkaltinamuoju nuosprendžiu Nr. 3T/219/2009, neatšaukiamu nuo 2010 m. rugsėjo 7 d., skirta 5 metų laisvės atėmimo bausmė, kuri visa dar turi būti įvykdyta. Prašomą perduoti asmenį Italijos kriminalinė policija surado 2023 m. birželio 19 d. ir laikinai suėmė, o šis apeliacinis teismas turi įvertinti Slovakijos Respublikos pagal Europos arešto orderį prašomą perdavimą. Vėliau, vykstant procesui šiame teisme, prašomas perduoti asmuo pareiškė ir patvirtino, kad daugiau nei penkerius metus faktiškai ir teisėtai gyvena Italijoje, todėl paprašė šio apeliacinio teismo atsisakyti jį perduoti ir nurodyti Slovakijos apkaltinamuoju nuosprendžiu jam skirtą bausmę baudžiamojoje byloje vykdyti Italijoje, pripažįstant minėtą nuosprendį vykdytinu Italijoje.

Siekdamas įvertinti šį prašymą, kuris nėra akivaizdžiai nepagrįstas, apeliacinis teismas paprašė Slovakijos Respublikos papildyti liudijimą tiksliai nurodant nuteistajam taikomas procesines garantijas. 2023 m. lapkričio 2 d. pranešimu Dunaiska Stredos apylinkės teismas atsakė, kad nuteistasis asmeniškai nedalyvavo teismo procese, kuris baigėsi jo atžvilgiu priimtu apkaltinamuoju nuosprendžiu. Vis dėlto vykstant procesui jam padėjo ir atstovavo advokatas. Be to, jam niekada nebuvo pranešta apie bylos nagrinėjimo dieną ir vietą, bet jis žinojo, kad jam yra iškelta byla, nes 2009 m. rugsėjo 28 d. buvo sulaikytas Slovakijoje dėl to paties nusikaltimo ir jam buvo taikomas kardomasis kalinimas, tada 2009 m. gruodžio 15 d. jis buvo paleistas ir perkeltas į pabėgėlių stovyklą Slovakijos teritorijoje, o vėliau, 2009 m. gruodžio 31 d., pabėgo, ten negrįžo ir nenurodė adreso pranešimams siųsti, todėl Slovakijos teismas nesugebėjo jo surasti ir pranešti jam apie sprendimą įteikti šaukimą į teismo posėdį. Dėl šios priežasties tas teismo posėdis vyko nedalyvaujant nuteistajam, nes jo nebuvo galima surasti, nors apie bylos nagrinėjimą žinojo, ir teismo posėdis įvyko padedant ir atstovaujant advokatui bei baigėsi apkaltinamuoju nuosprendžiu, kuriuo skirta 5 metų laisvės atėmimo bausmė.

Kadangi šiuo metu, nebent būtų atliktas nuodugnesnis tyrimas, atrodo, jog nėra jokio kito pagrindo atsisakyti perduoti asmenį, šis apeliacinis teismas turi patikrinti, ar tenkinamos sąlygos, kuriomis galima atsisakyti perduoti ieškomą asmenį, prieš tai pripažinus apkaltinamąjį nuosprendį, kuriuo jam skirta 5 metų laisvės atėmimo bausmė, vykdytinu Italijoje, kaip jis pats to prašo.

2. Italijos nacionalinės teisės normos

2005 m. balandžio 22 d. *Legge n. 69 (Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002,*

relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri) (Įstatymas Nr. 69 (Nuostatos, kuriomis siekiama suderinti vidaus teisę su 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimu 2002/584/TVR dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos)), *ratione temporis* taikytinos redakcijos 18a² straipsnyje numatyta, kad „*kai Europos arešto orderis buvo išduotas siekiant įvykdyti su laisvės atėmimu susijusią bausmę arba saugumo priemonę, apeliacinis teismas gali atsisakyti perduoti Italijos pilietį arba asmenį, kuris Italijos teritorijoje teisėtai ir faktiškai nuolat gyvena ar būna bent penkerius pastaruosius metus, <...> jeigu nurodo, kad tokia bausmė ar saugumo priemonė turi būti vykdoma Italijoje pagal jos vidaus teisę*“. Kalbant apie ATAU (dar žinomą kaip ATAU), remiantis bylos medžiaga neatrodo, kad būtų galima atmesti galimybę, jog šios sąlygos tenkinamos.

2010 m. rugsėjo 7 d. *Decreto legislativo n. 161 (Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure private della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell'Unione Europea)* (Įstatyminis dekretas Nr. 161 (Nuostatos, kuriomis siekiama suderinti vidaus teisę su Pamatiniu sprendimu 2008/909/TVR dėl nuosprendžių baudžiamosiose bylose tarpusavio pripažinimo principo taikymo skiriant laisvės atėmimo bausmes ar su laisvės atėmimu susijusias priemones, siekiant jas vykdyti Europos Sąjungoje)) 24 straipsnyje numatyta, kad jeigu apeliacinis teismas atsisako perduoti asmenį pagal Europos arešto orderį, grindžiamą apkaltinamuoju nuosprendžiu, ir nurodo vykdyti bausmę Italijos teritorijoje, jis tuo pačiu metu turi pripažinti užsienyje priimtą nuosprendį, kuriuo grindžiamas Europos arešto orderis, vykdytinu Italijoje, jei susiklosto tam reikalingos sąlygos.

Taigi, pagal Italijos teisės aktus, jei apeliacinis teismas atsisakytų perduoti asmenį ir nurodytų užsienio valstybėje priimtą apkaltinamąjį nuosprendį vykdyti Italijoje, jis turėtų pripažinti šį nuosprendį pagal 2010 m. rugsėjo 7 d. *Decreto legislativo n. 161* (Įstatyminis dekretas Nr. 161), tik jei susiklostytų tam reikalingos sąlygos.

2010 m. rugsėjo 7 d. *Decreto legislativo n. 161* (Įstatyminis dekretas Nr. 161) <...> 13¹ straipsnyje numatyta, kad „*apeliacinis teismas atsisako pripažinti apkaltinamąjį nuosprendį vienu iš toliau nurodytų atvejų: <...> i) jei asmuo asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, po kurio buvo priimtas vykdytinas sprendimas, išskyrus atvejus, kai liudijime nurodyta: 1) kad asmeniui buvo laiku asmeniškai įteiktas teismo šaukimas ir tokiu būdu jis buvo informuotas apie numatytą teismo nagrinėjimo laiką ir vietą, arba kad jis apie tai oficialiai buvo informuotas kitomis priemonėmis, galinčiomis aiškiai patvirtinti, kad jis apie tai žinojo, taip pat kad jis buvo informuotas apie tai, kad jam neatvykus į teisminį nagrinėjimą gali būti priimtas sprendimas; arba 2) kad, žinodamas apie numatomą teismo nagrinėjimo datą, asmuo įgaliojo advokatą, kurį paskyrė jis pats arba valstybė, ginti jį teismo nagrinėjimo metu ir tas advokatas iš tiesų jį gynė; arba 3) kad, jam įteikus sprendimą ir jį aiškiai informavus apie teisę į bylos persvarstymą arba teisę pateikti apeliacinį skundą ir galimybę dalyvauti jų*

nagrinėjimo procese siekiant, kad kaltinimas būtų išnagrinėtas iš naujo, ir pateikti naujų įrodymų, asmuo aiškiai nurodė, kad neginčija sprendimo, arba per tuo tikslu nustatytą terminą nepareikalavo persvarstyti bylos arba nepateikė apeliacinio skundo“.

Nagrinėjamu atveju, kaip jau buvo priminta, prašomas perduoti asmuo niekada nebuvo informuotas nei apie numatytą teismo nagrinėjimo laiką ir vietą, kaip numatyta 1 punkte, nei apie numatytą teismo nagrinėjimo datą, kaip numatyta 2 punkte, ir negavo 3 punkte nurodytos informacijos. Iš tikrųjų Slovakijos Respublika nurodė, kad jis žinojo tik apie bylos nagrinėjimą, nes buvo sulaikytas ir prevenciškai laikomas tris mėnesius iki šio teismo nagrinėjimo pradžios, o paleistas iš laikino sulaikymo vietos dingo be pėdsakų, todėl negalėjo būti informuotas nei apie numatytą bylos nagrinėjimo datą ir vietą, nei apie tai, kad sprendimas bus priimtas net ir jam neatvykus į teismą.

Vis dėlto jei nagrinėjamu atveju apeliacinis teismas nuspręstų atsisakyti perduoti asmenį ir nurodyti vykdyti bausmę Italijoje, jis negalėtų to padaryti, nes kartu tenkinamos atsisakymo pripažinti nuosprendį sąlygos.

Kita vertus, kalbant apie procesines garantijas, susijusias su Europos arešto orderiu, 2005 m. balandžio 22 d. *Legge n. 69* (Įstatymas Nr. 69) 11bis straipsnio redakcijoje, taikomoje *ratione temporis*, numatyta, kad „*kai Europos arešto orderis buvo išduotas siekiant įvykdyti laisvės atėmimo bausmę arba saugumo priemonę, skirtas pasibaigus teismo procesui, kuriame atitinkamas asmuo asmeniškai nedalyvavo, jame taip pat turi būti nurodyta bent viena iš šių sąlygų: <...> b) suinteresuotajam asmeniui, informuotam apie jo bylos teisminį nagrinėjimą, per teismo procesą, pasibaigusį pirmiau minėtu sprendimu, atstovavo paties suinteresuotojo asmens arba „ex officio“ paskirtas advokatas“.*

Taigi darytina išvada, kad kai nuteistasis buvo informuotas apie jam iškeltos bylos nagrinėjimą teisme ir buvo padedamas advokato, leidžiama jį perduoti vykdančiam Europos arešto orderį, bet neleidžiama nuosprendžio pripažinti vykdančiojoje valstybėje.

Iš tikrųjų perdavimas pagal Europos arešto orderį leidžiamas tik su sąlyga, kad nuteistasis, padedamas advokato, buvo informuotas vien apie tai, kad jo byla nagrinėjama teisme; ir atvirkščiai, pripažinti nuosprendį vykdančiojoje valstybėje leidžiama su sąlyga, kad nuteistasis, padedamas advokato, buvo informuotas apie nustatytą bylos nagrinėjimo teisme datą.

Nagrinėjamu atveju šios taisyklės lemia tai, kad ATAU (dar žinomas kaip ATAU) gali būti perduotas Slovakijos Respublikai, nes jam padėjo advokatas ir jis buvo informuotas apie bylos nagrinėjimą teisme, bet Italija negali atsisakyti jį perduoti nurodydama bausmę vykdyti Italijoje, nepaisant to, kad jis faktiškai gyveno Italijos teritorijoje daugiau nei penkerius metus ir to paprašė, nes jam nebuvo pranešta apie bylos nagrinėjimo teisme datą.

Taigi pasireikštų paradoksali pasekmė, dėl kurios aplinkybė, kad teisės aktuose dėl nuosprendžių pripažinimo numatyta procesinė garantija nuteistajam yra palankesnė už procesinę garantiją, nuteistajam suteikiamą pagal teisės aktus dėl Europos arešto orderio, nuteistajam yra nepalanki, o ne atvirkščiai.

Iš tikrųjų nagrinėjamu atveju ATAU (dar žinomas kaip ATAU) negalėtų pasinaudoti atsisakymu perduoti jį dėl to, kai jis faktiškai gyvena Italijoje, nes, paradoksalu, Slovakijos Respublikoje jam suteikiama mažesnė procesinė garantija (informavimas apie bylos nagrinėjimą), nei numatytoji teisės aktuose dėl nuosprendžio pripažinimo (informavimas apie nustatytą bylos nagrinėjimo datą); jeigu pastaroji būtų buvusi jam suteikta, būtų galima atsisakyti jį perduoti ir leisti jam atlikti bausmę Italijoje.

Taigi prašomas perduoti asmuo prarastų teisę atlikti bausmę vykdančiojoje valstybėje ne dėl to, kad jam buvo suteikta didesnė procesinė garantija, bet, paradoksalu, dėl to, kad jam buvo suteikta mažesnė procesinė garantija ir taip nepagrįstai padaryta dviguba žala: pirmiausia byla išnagrinėta jam nedalyvaujant ir jam nepranešus apie nustatytą bylos nagrinėjimo datą, o po to jis perduotas apkaltinamąjį nuosprendį priėmusiai valstybei, užuot leidus atlikti bausmę vykdančiojoje valstybėje, nors tenkinamos kitos sąlygos.

Be to, minėta sistema lemia paradoksalią išvadą, kad Italijoje negalima to paties apkaltinamojo nuosprendžio pripažinti vykdytinu dėl to, kad pritaikyta procesinė garantija (informavimas apie bylos nagrinėjimą) yra mažesnė už numatytąją (informavimas apie nustatytą bylos nagrinėjimo datą), bet leidžiama asmenį perduoti nuosprendį priėmusiai valstybei nuosprendžio vykdymo tikslais. Taigi toje pačioje Europos teisinėje erdvėje tas pats sprendimas laikomas neapimančiu minimalios procesinės garantijos, kad būtų leidžiama jį įvykdyti, bet apimančiu minimalią procesinę garantiją, kad asmenį būtų galima perduoti tai pačiai apkaltinamąjį nuosprendį priėmusiai valstybei, kuri šį nuosprendį priėmė nuteistajam suteikdama mažiausią garantiją.

Todėl šią išvadą reikia palyginti su Sąjungos teisės normomis siekiant įvertinti, ar ji gali būti aiškinama ir laikoma galiojančia ta prasme, kad atsisakyti asmenį perduoti prieš tai pripažinus nuosprendį, kuriuo siekiama bausmę įvykdyti vykdančiojoje valstybėje, galima ir tuo atveju, kai nenumatyta procesinė garantija nuosprendžio pripažinimui, bet numatyta procesinė garantija perdavimui pagal Europos arešto orderį.

3. Europos Sąjungos teisės nuostatos

2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR (*dėl Europos arešto orderio ir perdavimo tarp valstybių narių tvarkos*) 4 straipsnio 6 punkte numatyta, kad vykdančiosios valstybės narės teisminė institucija gali atsisakyti perduoti asmenį, jei orderis yra išduotas siekiant įvykdyti bausmę, o nuteistasis yra vykdančiojoje valstybėje arba yra jos pilietis ar gyventojas, jeigu vykdančioji valstybė įsipareigoja pati įvykdyti bausmę pagal savo nacionalinę teisę.

2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2008/909/TVR (*dėl nuosprendžių baudžiamosiose bylose tarpusavio pripažinimo principo taikymo skiriant laisvės atėmimo bausmes ar su laisvės atėmimu susijusias priemones, siekiant jas vykdyti Europos Sąjungoje*) 25 straipsnyje numatyta, kad tuo atveju, kai vykdančiosios valstybės teisminė institucija atsisako perduoti asmenį pagal 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR 4 straipsnio 6 punktą, taip pat turi būti taikomos 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2008/909/TVR nuostatos dėl nuosprendžių baudžiamosiose bylose pripažinimo vykdymo tikslais.

Pamatinio sprendimo 2008/909/TVR <...> 9 straipsnio 1 dalies i punkte numatyta, kad „Vykdančiosios valstybės kompetentinga institucija gali atsisakyti pripažinti nuosprendį ir vykdyti bausmę, jei: i) pagal 4 straipsnyje numatytą liudijimą asmuo asmeniškai nedalyvavo teisminiame nagrinėjime, po kurio buvo priimtas sprendimas, išskyrus atvejus, kai liudijime nurodyta, kad pagal kitus išduodančios valstybės nacionalinėje teisėje nustatytus procesinius reikalavimus: i) laiku asmeniui buvo asmeniškai įteiktas teismo šaukimas ir tokiu būdu jis buvo informuotas apie numatytą teismo nagrinėjimo <...> laiką ir vietą <...> tokiu būdu, kad buvo aiškiai nustatyta, jog jis žinojo apie numatytą teisminį nagrinėjimą, ir asmuo buvo informuotas, kad sprendimas gali būti priimtas, jei jis neatvyks į teisminį nagrinėjimą; arba ii) žinodamas apie numatomą teisminį nagrinėjimą, asmuo įgaliotojui advokatą, kurį paskyrė atitinkamas asmuo arba valstybė, jį ginti teismo nagrinėjimo metu ir tas advokatas iš tiesų jį gynė teismo nagrinėjimo metu; arba iii) jam įteikus sprendimą ir jį aiškiai informavus apie teisę į bylos persvarstymą arba teisę pateikti apeliacinį skundą, kurių nagrinėjimo procese šis asmuo turi teisę dalyvauti ir kurie suteikia galimybę bylą pakartotinai nagrinėti iš esmės, įskaitant naujus įrodymus, o po šio proceso pirminis sprendimas gali būti panaikintas, asmuo: aiškiai nurodė, kad jis neginčija sprendimo, arba per taikomą laikotarpį [nustatytą terminą] nepareikalavo persvarstyti bylą arba nepateikė apeliacinio skundo“.

Taigi Sąjungos teisėje aiškiai numatyta, kad apkaltinamojo nuosprendžio, priimto nuteistajam nedalyvaujant, pripažinimo vykdančiojoje valstybėje sąlyga yra ta, kad šis asmuo, padedamas advokato, turėjo būti informuotas bent apie bylos nagrinėjimo datą. Tokia pat nuostata yra ir Italijos vidaus teisėje.

Skirtumas tas, kad nors, kaip nurodyta pirmiau, Italijos vidaus teisėje numatyta, kad, nesant tokios procesinės garantijos, nacionalinis teismas „*atsisako pripažinti*“ nuosprendį, Sąjungos teisėje numatyta, kad tokiu atveju vykdančiosios valstybės teismas „*gali atsisakyti pripažinti*“ nuosprendį. Taigi, nors pagal su Sąjungos teise suderintas Italijos teisės nuostatas apeliacinis teismas privalėtų atsisakyti pripažinti nuosprendį, pagal Sąjungos teisę apeliacinis teismas turėtų teisę, bet ne pareigą atsisakyti jį pripažinti.

Šis skirtumas nagrinėjamoje byloje yra esminis. Iš tikrųjų pagal su Sąjungos teise suderintą Italijos teisę nuosprendžio nebūtų galima pripažinti vykdytinu Italijoje, nes ATAU (dar žinomas kaip ATAU) nebuvo informuotas apie nustatytą bylos

nagrinėjimo datą, todėl apeliacinis teismas turėtų perduoti jį Slovakijos Respublikai, net jeigu jis turi teisę bausmę atlikti Italijoje ir pateikė atitinkamą prašymą. Vis dėlto taikydamas Sąjungos teisę, kuri yra su Sąjungos teise suderintų teisės aktų šaltinis, vykdančiosios valstybės teismas turėtų diskreciją vertinti, ar reikėtų pripažinti užsienyje priimtą apkaltinamąjį nuosprendį, ir, jei taip, atsisakyti perduoti asmenį ir nurodyti bausmę vykdyti Italijoje.

Taigi panašu, kad Italijos įstatymas, kuriuo įgyvendinta Sąjungos teisė dėl apkaltinamųjų nuosprendžių baudžiamosiose bylose pripažinimo, tiek tiesiogiai, tiek netiesiogiai vykdant Europos arešto orderį prieštarauja Sąjungos teisei, nes jame numatyta, kad tuo atveju, kai nepaisyta pirmiau nurodytų minimalių procesinių garantijų, atsisakymas pripažinti nuosprendį yra privalomas, o ne neprivalomas.

Taigi reikia suprasti, ar Sąjungos teisė turėtų būti aiškinama ir laikoma galiojančia šia prasme.

Vadinasi reikia remiantis SESV 267 straipsniu pateikti prejudicinį klausimą.

4. Prejudicinis klausimas

Europos Sąjungos Teisingumo Teismo prašoma nuspręsti, ar kartu taikomi šie straipsniai:

- 2002 m. birželio 13 d. Tarybos pagrindų sprendimo 2002/584/TVR 4 straipsnio 6 punktą
- 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2008/909/TVR 9 straipsnio 1 dalies i punktą ir 25 straipsnis

turėtų būti aiškinami taip, kad:

- 1) vykdančiosios valstybės teismas, kurio prašoma užsienyje priimtą apkaltinamąjį nuosprendį baudžiamojoje byloje pripažinti vykdytinu, turi diskreciją, bet ne pareigą atsisakyti pripažinti nuosprendį, kai paaiškėja, kad per teisminį nagrinėjimą, pasibaigusį šiuo nuosprendžiu, kaltinamajam nebuvo suteikta nė viena iš 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinio sprendimo 2008/909/TVR 9 straipsnio 1 dalies i punkte numatytų procesinių garantijų;
- 2) vykdančiosios valstybės teismas, kurio prašoma nurodyti perduoti asmenį remiantis Europos arešto orderiu, išduotu siekiant įvykdyti nuosprendį, kai tenkinamos sąlygos nurodyti perduoti nuteistą asmenį nuosprendį priėmusiai valstybei ir yra prielaidų atsisakyti jį perduoti, kartu nurodant įvykdyti bausmę vykdančiosios valstybės teritorijoje, turi teisę atsisakyti perduoti, pripažinti nuosprendį ir nurodyti jį vykdyti savo teritorijoje, net jei per teisminį nagrinėjimą, po kurio

buvo priimtas pripažintas nuosprendis, kaltinamajam nebuvo suteikta
nė viena iš 2008 m. lapkričio 27 d. Tarybos pamatinio
sprendimo 2008/909/TVR 9 straipsnio 1 dalies i punkte numatytų
procesinių garantijų?

<...> [nurodymai teismo raštinei]

<...>, Neapolis

<...>

DARBINIS VERTINMAS